

født de Konsekvenser, den højtærede Minister vilde lægge paa mig, er ikke mit Standpunkt, ikke Fabrikernes Standpunkt, som den højtærede Minister nævnede, men det er hans egen Fejl, der har gjort det. Det er Rettelsen af hans egen Fejl, han saaledes søger at benytte som Grundlag for at foretage noget, som han slet ikke behøvede at gøre, fordi han rettede denne Fejl.

Overfor de andre ærede Talere, der have omtalt Spørgsmaalet, skal jeg fatte mig saa kort som muligt. Det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) erklærede, at jeg nu ikke mere var sagkyndig, idet han vistnok særlig baserede det paa, at jeg skulde have sagt, at Udvalgets Arbejde var hen i Vejret, ud i det blaa. Det sagde jeg ikke. Jeg sagde, at Udvalgets Arbejde kunde medføre, at det danske Raasukker blev stillet ud i det blaa, at det kom i en Situation, som kunde blive ødelæggende for det; det er noget helt andet. Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Beregninger og Betragtninger, det ærede Medlem anstillede; jeg tør næsten ikke gøre det, medmindre jeg har et Aftryk af dem liggende for mig, thi om jeg har været sagkyndig, skal jeg lade usagt, men at det ærede Medlem i det mindste var lærd, det er sikkert. Nogle absolutte Misforstaaelser lagde jeg dog Mærke til, at han gjorde sig skyldig i, idet han f. Eks. for Raffinaderiernes Vedkommende gik ud fra, at det danske Sukkers Interesse var en Interesse i, hvor høj selve Raffineringsbeskyttelsen er. Nej, det er ikke det danske Sukkers Interesse i denne Forbindelse. Det danske Raasukkers Interesse i Forhold til Raffinaderierne er ikke Raffineringsprocessens Beskyttelse, men den Beskyttelse, der ligger paa det danske Raasukker i Forhold til det udenlandske Sukker, der kan indføres til de samme Raffinaderier. Der ligger Kærnepunktet i den Sag. Det kan aldeles ikke hjælpe dansk Raasukker noget, at der er en høj Beskyttelse paa en Raffineringsproces, naar udenlandsk Raasukker bliver stillet lige saa gunstigt som det danske, og der i Udlandet optræder saadanne Forhold, at man har Interesse af derfra at kaste Masser af Sukker ind paa det danske Marked.

Den ærede Ordfører misforstod enkelte af mine Udtalelser. For Polarisationens Vedkommende har jeg nævnt det. Han gik ud fra, at jeg nu indtog et ganske andet Standpunkt end før. Saaledes forholder det sig ikke. Jeg udtalte oven i Købet til Slut, da jeg fremsatte mine Ind-

vendinger mod Polarisationens Sikkerhed overfor Raffinose og andre Ting, at jeg henstillede til Udvalget at foretage en nøjere Undersøgelse, men jeg udtalte mig aldeles ikke som en afgjort Modstander af Polarisation. Derimod fandt den ærede Ordfører, at jeg under 1ste Behandling havde talt nærmest for Sukkerfabrikkerne, medens jeg nu talte paa en noget anden Maade, nemlig for Sukkerroedyrkerne. Ja, Forholdet er det, at jeg under 1ste Behandling egentlig talte for Sukkererhvervet i dets Helhed, som jeg rettelig burde gøre det ved en Førstebehandling, og naar jeg nu taler og har talt særlig for Sukkerroedyrkerne eller Raasukkerfabrikernes Interesse, er det en ganske naturlig Følge af, at Udvalgets Ændringsforslag ville medføre, at Sukkerroedyrkningen og Raasukkerfabrikationen gennem Udvalgets Forslag stilles endnu ugunstigere, end de oprindeligt vare stillede. Den Bevægelse, der har fundet Sted der, medfører ganske naturligt, at jeg maa lægge mit Forsvar over paa det Punkt, der er mest truet af Angrebet. — Saaledes har det ærede Medlem vistnok misforstaaet mig paa adskillige Punkter. Han har ogsaa misforstaaet mig med Hensyn til disse Bier, der sværmede om Natten. Det var ikke Bierne, der vare ude om Natten; nej, jeg sagde, at Sukkeret fra Sukkerroebladene om Natten spadserede ned i Roerne. Det er givet, at for at faa fat i dette Sukker, maa Bierne være der forinden.

Det ærede Medlem kom ind paa, hvem det er, der dyrker Roer, og anførte en Del Tal. Jeg skal ikke komme ind paa disse Tal; men givet er det — og det viste sig ogsaa senere, da det ærede Medlem maatte ind ikke blot paa Antallet af Tønder Land, som de enkelte dyrkede, men paa Antallet af Dyrkere —, at han maatte møde op med Tal paa Tusinder af Husmænd og Gaardmænd. Jeg erindrer ikke nøjagtigt det samlede Antal af Roedyrkere, det er vistnok mellem 7 og 8 Tusinde. Det er da givet, at disse Roedyrkere ikke kunne være Godsejere og Herremænd alle sammen. Hvad jeg særlig pegede paa i min første Udtalelse, var i øvrigt ikke saa meget de nuværende Forhold, men Fremtiden. Jeg sagde, at der i Sukkerroedyrkningen ligger en Udviklingsmulighed for det lille Landbrug. Det er i det hele taget Forskellen paa den ærede Ordførers og til Dels den højtærede Ministers Syn paa Lovgivningsretningen paa dette Omraade og min Opfattelse, at jeg mener, at man ikke blot skal regne med